

DEL CAP I DEL COR

17 relats curts

JORDI BUTXACA

(COL·LECCIÓ NARRATIVA) - 11

DEL CAP I DEL COR

Jordi Butxaca

Primera edició: juny del 2018

© Jordi Butxaca

© de l'edició:
Quorum Llibres
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tèl. 977 60 25 91
quorum@quorumllibres.cat
www.quorumllibres.cat

Il·lustració de la portada: Anna Butxaca

Composició i muntatge: 3 x Tres

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-16342-21-1

DL T 484-2018

*La vida passa,
els records queden.
Pel camí aprenem dels encerts i dels errors.
Però al final,
ens adonem que el més important ha estat estimar.*

TRES PER UN

La nit era fosca. La rosada humitejava la gavardina de l'Andreu, que vigilava des d'una cantonada el moll del sud-est. Se li acostà en Lluís.

—Ja saps què has de fer?

—Sí, ja ho sé.

—Estàs nerviós?

—És la primera vegada que faig una cosa així. I encara no sé per què la faig.

—No t'hi amoïnis. Tot sortirà com està previst. Mira —seguí en Lluís assenyalant un racó del carrer—, en Miquel també està preparat.

—No sé si ho podré fer —digué l'Andreu nerviós—. No soc aquest tipus d'home que...

—Ho faràs —el tallà en Lluís mossegant-se els llavis i amb un to amenaçador.

—Si no fos per la mare! Necessito els diners per a ella!

—Au! No et posis així!

—No. T'ho vull dir. Així, si em pelen, sabràs per què ho he fet. Estic cansat. Treballo, treballo i no aconseguixo més paga que crits i quatre rals que no arriben ni per als medicaments. Veure-la patir, sentir com gemega. És massa. Vull aconseguir calés per acabar amb tot això.

—Sí, apa, ara ja m'ho has dit —feu en Lluís en veure el camió que esperaven—. Anem per feina.

El camió es va parar a pocs metres de la cantonada on hi havia l'Andreu i en Lluís.

El silenci era total. Però, de sobte, quan el xofer baixà de la cabina i anà cap a la caixa, una ràfega de metralladora trencà aquell silenci i deixà l'home estès a terra.

En Miquel, amb l'arma encara fumejant, va sortir del seu racó i pujà a l'interior de la caixa del camió. Un moment després va fer un senyal i en Lluís i l'Andreu van córrer fins a la cabina.

—M'agafarà un atac —comentà l'Andreu.

—Calla. Engega ràpid i anem-nos-en d'aquí.

—I l'home?

—Res. Ja està. Porta el camió fins allà on saps i haurà acabat la teva feina. I el camió, fent una sotragada en arrencar, es perdé en la foscor de la nit.

LA FILLA DEL SENYOR BORRÀS

Anys cinquanta. Fred, pluja.

El senyor Borràs, enfonsat a la butaca, amb la pipa a la boca i els ulls perduts a l'infinit, no es pot treure del cap aquella idea que l'obsessiona. És tan cruel! Com li pot haver fet això la seva filla?

I ara sol. Sol dins una casa que sembla caure-li a sobre. Encara si hi hagués l'Antònia!

L'Antònia era la seva dona. Es varen casar fa una pila d'anys, ja ni se'n recorda. Però un dia es va començar a posar malament; cada vegada estava pitjor. Tremolava, suava. Fins que, després de patir molt, la va dinyar.

Ja ho deia el metge. Sempre, quan la visitava, feia ballar el cap negativament.

Pobre doctor Felip! Coneixia l'Antònia des de criatura. Ell, ara, ja és un home madur. Té una filla que està casada i amb dos nens. Els seus nets. Són una preciositat. El gran ja té deu anys, no vos cregueu! L'altre dia va venir plorant de l'escola. La seva mestra estava de mal humor i ho va pagar ell. No és just que, perquè el seu promès s'hagi enfadat amb ella, ho paguin les criatures.

Aquell noi és molt bèstia. Treballa al moll de traginer. Amb això ja està tot dit.

Cada nit s'ajunten uns quants companys i es juguen tot el que han guanyat de dia. Després ha de demanar calés a sa mare per poder menjar. I la pobra dona ha de fregar escales perquè el seu fill es pugui jugar els cèntims que ella guanya. És vergonyós, però com que és el seu fill... aquest barrut!

Era d'aquelles persones que ronden totes les tavernes del moll i que coneixen moltes dones. I no sé per quina mala pega va conèixer la mestra del net del doctor Felip. La tracta com a les altres, com les que coneix per les tavernes, i li fa la vida impossible. Des que va amb aquest noi està molt

diferent. No està per res i tracta a batzacs les pobres criatures. Aquests dimoniets disfressats d'àngels.

Sort que després ho conten al seu avi i els passa tot. Perquè el seu avi és molt bo i els consola. El seu avi. El que cura tanta gent, però que no va poder curar l'Antònia i va deixar sense mare i esposa la nena i el senyor Borràs.

I ara, pobre senyor Borràs, tot sol. Per què li deu haver fet això la seva filla...?

ALGÚ S'HI HA FIXAT?

Algú s'ha fixat alguna vegada com crema un llumí?

Algú s'ha fixat com, a poc a poc, es va consumint?

Primer una gran flama que després es va apagant, que del cap passa al cos, i va baixant.

A poc a poc, el cap es va torçant. I fins i tot arriba a caure.

A poc a poc, implacable, el foc va fent el seus estralls, reduint allò que era pura energia i veritat a una pila de cendres que no serveixen per a res.

Algú s'ha fixat com surt un brau a la plaça?

Algú s'ha fixat com, a poc a poc, es va fatigant?

Primer, amb molta empena, llueix les banyes dalt del cap amb orgull i ho desafia tot.

A poc a poc, després de fer cridar la gent, es va cansant d'aquella cursa sense fi.

A poc a poc, l'hora de la seva mort es va acostant. Fins que arriba el moment. Aquella fúria tremenda es redueix a una pila de carn, a una cosa vençuda. Ha estat víctima de l'abominable odi de l'home.

Algú s'ha fixat com ha estat el meu amor?

Algú s'ha fixat com, a poc a poc, es va anar perdent?

Primer una gran passió que m'encegava els ulls; després, els mateixos ulls veuen aquella passió que els encegava.

A poc a poc anava veient la raó i m'anava consumint. A poc a poc, lentament.

A poc a poc no sabia per què havia d'estar al seu costat. I allò que era tan gran i bonic s'anava fent insignificant i enormement dolorós. De qui és la culpa?

Algú s'ha fixat com es crema un llumí, o com surt un brau a la plaça?
Algú s'ha fixat com ha estat el meu amor?
No hi ha culpables.